

DITT LYS OG DIN SANNHET LEDET MEG

*Hvor har du skjult deg, Elskede,
hvorfor har du etterlatt meg klagende her,
du flyktet som hjorten
etter å ha såret meg.
Jeg løp ropende ut etter deg, men du var borte.*

*Hyrder, dere som drar forbi
fra fårefoldene mot høyden,
hvis dere skulle se
den jeg elsker mest,
fortell ham jeg er syk, jeg lider og dør.*

*For å søke den jeg har kjær,
skal jeg vandre over fjell og strender.
Jeg skal ikke plukke blomster,
ikke frykte de ville dyr,
jeg skal overvinne sterke menn og grenser.*

hl. Johannes av Korset «Åndelig sang»

[Da jeg var liten] var jeg dypt rørt av [Jesu] kjærlighet og mitt eneste ønske var at han skulle se på meg og være fornøyd med meg. Dette var mine vanlige ønsker og tanker da jeg var alene. I min uskyld pleide jeg å se gjennom vinduet mot markene for kanskje å kunne få øye på ham.

Selvbiografi

[Etter mine foreldres død] tok mine brødre og søstre deres plass. På denne tiden sendte de meg for å passe kveget ute på marken. (...) Snart ble markene til en glede for meg. Fuglesangen fikk meg til å samle meg og da de begynte å synge kunne jeg forbli i bønn timevis. Mange ganger kom Jesusbarnet og satte seg på fanget mitt, og jeg kunne finne ham der når jeg kom til meg selv. Jeg vet ikke hvordan jeg skal forklare den herligheten jeg følte i ånden. Jeg befant meg i en vidunderlig himmel, hvor jeg ville ønske å forbli for alltid. Jeg ønsket aldri å se noe menneske igjen, men isteden dra til et bortgjemt sted i ørkenen.

Selvbiografi

Jesus ser på meg,
og jeg ser på ham.

Å, milde Jesus,
vårt eneste gode og vår glede!
Gi meg ditt lys,
vis meg dine øyne.

Jesus ser på meg,
og jeg ser på ham.
Han sier til meg: «Jeg, jeg
døde for deg.»

Å, milde Jesus,
vårt eneste gode og vår glede!
Gi meg ditt lys,
vis meg dine øyne.

Dikt

[Ettersom] mine brødre så at jeg var blitt voksen, prøvde de å gifte meg bort. Jeg hadde ingen slike tanker. Jeg påkalte Jomfru Maria som jeg hadde tatt som min mor, og alle mine kjære helgener, og jeg intensiverte mine andakter og bønnelser. Jeg gikk til kirken og gjemte meg i et kapell viet til Vår Frue og med mine bare føtter og knær direkte på bakken påkalte jeg hennes hjelp.

En dag ble jeg bedt om å sove med en av søstrene mine som var redd. Jeg hadde ikke bedt rosenkransen, og for ikke å falle i søvn tok jeg med meg en stor, skarp stein (...). Men før jeg var ferdig med rosenkransen, sovnet jeg. I drømmen så jeg Guds Mor komme inn i rommet i all sin prakt; hun bar Jesusbarnet i armene. (...) [Hun] sa til meg: «Vær ikke redd eller bekymret. Jeg vil selv ta deg dit du skal bli nonne og bære min drakt». Med dette forsvant hun. Jeg ble sittende igjen veldig trøstet, og med et brennende ønske om å tjene Gud.

Selvbiografi

Ved deg, å Jomfru, får vi det vi ber om, for din himmelske glede er i det at din Sønn aldri nekter deg noe. Jeg vet, å Frue, at du ville aldri legge frem for ham en bønn han ikke ville like, fordi mellom en slik Mor og en slik Sønn finnes det ingen hemmeligheter. Derfor kommer jeg til deg på ny, å Frue, for å be deg tusenvis ganger om å være nær meg. At du viser meg hva hans vilje er og hjelper meg som min Mor og Dronning i å følge den. Uten din hjelp er det ingenting godt i meg. Jeg har derfor tillit til deg og fra deg venter jeg Guds nåde, å du Englenes Dronning!

[O Jomfru,] din vei var alltid rettskaffen, og slik blir også veien til dem som ærer deg, noe som skiller dem fra andre mennesker, fordi fra deg, o min Frue, lærer de den milde ydmykhet og blir til sanne Guds barn. De du ser på, ser også Gud selv på, og de du utvelger, dem kaller også Gud og de hører ham til. Salige er de alle, de er trygge fordi du beskytter dem mot fienden.

Bare [etter] noen få dager i St. Josefs kloster, behaget det vår Herre å skjule seg for meg og etterlate meg i mørke. Jeg var fullstendig trøstesløs og spurte min elskede Mester: «Herre, hva er dette? Hvorfor har du forlatt meg? Hadde jeg ikke kjent deg, ville jeg trodd du hadde bedratt meg, og hvis jeg hadde visst du ville forlate meg, ville jeg ikke ha kommet til klosteret!»

Denne forlattheten varte hele mitt novisiatsåret. På slutten av året gikk jeg en dag til eremitasjen «Kristus ved søylen» for å be. Jeg hadde knapt knelt ned da jeg ble overnaturlig samlet og Herren viste seg for meg, spikret til korset. Det første han sa til meg var et svar på min lengsel etter å få vite om den tørsten han led på korset var en fysisk tørst. Han sa til meg: «Min tørst var bare en tørst etter sjeler. Fra nå av er det nødvendig at du betrakter denne sannheten og at du vandrer en annen vei enn den du hittil har fulgt.» Det var som om han hadde sagt: «Let ikke lenger etter meg som et barn.» Han viste meg alle dyder i sin fullkommenhet, veldig vakre, noe som forundret meg enda mer da jeg ble klar over hvor langt borte jeg var fra deres skjønnhet og fullkommenhet. Med dette forsvant Herren, og han etterlot mitt hjerte dypt såret av hans kjærlighet.

Kjærligheten, lyset og korset.
Kjærlighet til Jesus Kristus
Og til Det Allerhelligste Sakrament.

Kom til meg –
sier Herren –
kom, dere som elsker Korset
som jeg bærer for dere.

I en dyp, hengiven stillhet
der rom skapes
for å kontemplere
alt Kristus utholdt i sin lidelse:
hans smerter, hans forhånelser.

Dikt

Da han tiet på korset, hatet han ingen, men vendte seg til sin Far og sa: "Tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør." Å uendelige kjærlighet som brant i dette hellige hjerte! Uten ord talte du, Herre Jesus, og uten å si noe, fullbragte du det hemmelighetsfulle verk som du var kommet for å fullføre, nemlig å vise de blinde og uvitende dydens vei. Og det var ikke lite, Herre! Hvor skulle vi ellers ha funnet tålmodighet, ydmykhet, fattigdom og de andre dyder, eller båret korset for hverandre hvis du ikke først hadde vist oss det? For du har gitt oss deg selv som et levende eksempel på fullkommenhet.

Å salige taushet! I den lyder din stemme, Herre, og forkynner din visdom for hele verden. I din taushet, Herre, finner de som elsker deg mer visdom enn i bøker og studier.

Meditasjoner over Vår Herres, Jesu Kristi lidelse

Ved å tie blir [sjelen] vis, for når hun lytter til Gud, henter hun lærdom av hans egen visdom. Det er som om hans Majestet sier: i det skjulte skal han tale sitt ord til den ydmyke (jf. Matt 11,25; Luk 10,21). Ja, det er helt sikkert, det kan vi se i mange helgeners skrifter, de som fikk erfare dette: den sjel som ikke lever i taushet, kan ikke ta imot Guds ord som taler til sine venner i det skjulte. Sjelen kan ikke være åndelig, om hun ikke trekker seg bort fra sine sysler for å samle seg i den indre dype tausheten. Det er jo der sjelen finner hva hun søker: foreningen med Gud.

Åndelige foredrag

Da jeg var sykepasser, hadde jeg også ansvar for alt arbeid i huset, slik den hellige Teresa hadde befalt. Jeg betjente også vår hellige Moder, og slik kunne jeg nyte hennes kjærlige selskap. Jeg tjente henne med en ubeskrivelig glede og en letthet som var helt overnaturlig, for det var Herren som gjorde alt.

På denne tiden, da jeg hadde ansvar for alle disse oppgavene, og da jeg ønsket inderlig at lydigheten ville tillate meg litt tid til å være alene med Herren, kom jeg inn i en overnaturlig samling etter Kommunion. Mesteren sa til meg: «Stå opp! Min vilje er at du føyer deg etter alle Søstrenes ønsker i alt de gir deg ordre om.» Det var en stor trøst for meg å vite at det var vår Herres vilje. Disse ordene tilfredsstilte meg, fordi de gav meg fullmakt til å gå frem på denne veien med større frimodighet.

Selvbiografi

Sjelen forvandles i Gud av kjærligheten alene, slik også sjelen forvandles i nestekjærlighet mot søstrene. Denne sjelen betrakter søstrenes anliggender som sine egne, slik at hun ikke har sans for eller behag i noe, eller et annet ønske enn de som har hennes søstre i fokus. Vi kan si at kjærligheten fjerner forskjeller i sosial status, for den som er av edel byrd, glemmer seg selv for det gode for dem hun lever sammen med.

Åndelige foredrag

Jeg tror at den beste måten vi kan tjene hans majestet på, det er ved å overgi vårt hjerte og vår frie vilje til ham uten å be om det ene eller det andre, så han kan bruke oss slik han vil, og at det vil være ham til heder og ære. La oss ikke søke å vite hva han vil av oss, men i all oppriktighet ligne et lite barn som ikke vet hva som er godt eller ondt, men bare er oppmerksom på det dets far sier og er glad for det det hører ham si. Slik skal også vi se på vår Far som pålegger oss å elske ham av hele vårt hjerte og ikke etter våre egne lyster, planer og gagn, men bare det som blir virkelig til Guds ære.

Åndelige foredrag

Herren ble en vannkilde for oss forat vi ikke skulle forgå av tørst i dette elendighetens hav. Selv sier han i evangeliet: Jeg er kommet for å tjene og ikke for å bli tjent! For en uendelig godhet! Dine ord og gjerninger og din tålmodighet må få oss til å skjemmes når du dag etter dag kommer oss i møte!

Meditasjoner over Vår Herres, Jesu Kristi lidelse

Dagen etter ankomsten vår til Alba, var [vår hellige Moder] så utmattet at legene fryktet hun skulle dø. Dette var et stort offer for meg, (...) for bortsett fra all den kjærlighet jeg hadde for henne og hun for meg, hadde jeg en annen trøst i hennes selskap: nesten kontinuerlig så jeg Jesus Kristus i hennes sjel, samt hvordan han var forenet med den, som om den var hans himmel. (...) Det var sannelig, noe himmelsk over å tjene henne og den største smerten var å se henne lide. (...) Helgenen på sin side ble så vant til min elendige og klossete tjeneste, at hun ville ikke greie seg uten meg. (...) Den dagen hun døde, kunne hun ikke snakke fra morgenen av, og om ettermiddagen befalte [p. Antonius av Jesus] meg å gå og spise noe, men så snart jeg gikk ble Den hellige urolig og så seg rundt om. Pateren spurte om hun ville at jeg kom tilbake og hun svarte ja med et tegn. Da jeg kom tilbake smilte hun (...), tok hendene mine og la hodet sitt i armene mine, og jeg holdt henne slik til hun utåndet. Jeg var mer død enn Helgenen selv, for, når det gjaldt henne, var hun så oppflammet av kjærlighet til sin Brudgom, at hun sukket etter den stund hun skulle forlate sin kropp for å være med ham.

Da vår Herre er så god og han så hvor lite tålmodighet jeg hadde til å bære dette korset, viste han seg for meg ved fotenden av Den helliges seng i all sin majestet, i selskap med de salige som kom for å hente hennes sjel. Denne meget herlige visjonen varte den tiden det tar å si trosbekjennelsen, slik at jeg hadde tid til å endre min sorg og angst til stor forsakelse.

Selvbiografi

Sjelen forenes med Guds vilje på en slik måte at det ikke finnes noen skillevegg mellom ham og sjelen, for de har en og samme vilje, ikke bare i ord og ønsker, men også i gjerninger. Når den derfor forstår at den tjener sin Brudgom bedre på en spesiell måte, vil den føle en slik sterk kjærlighet og lengsel etter å behage Ham, at den ikke lytter til de innvendinger eller den uroen som forstanden kan inngyte i den. I stedet lar den troen virke på en slik måte at den ikke tar hensyn til det som er til gagn og hvile, men forstår fullt og helt at det er i dette all dens nytte ligger.

(...) Når sjelen kommer dit har den ingenting å frykte bortsett fra at den ikke skulle fortjene at Gud skulle kunne gjøre seg nytte av den og gi den både prøvelser og anledning til å tjene ham, hvor mye det enn vil koste. Som sagt, slik virker altså kjærligheten og troen her, og sjelen vil ikke ha nytte av det forstanden lærer den, for denne foreningen mellom Brudgommen og Bruden har lært den andre ting som forstanden ikke kan begripe.

hl. Teresa av Jesus «Betraktninger over Guds kjærlighet»

Under grunnleggelsen av klosteret i Ocaña, på julaften etter Matutin, kom jeg inn i en dyp samling. I den åndelige søvnen fikk jeg se min reise til Frankrike. Jeg så meg selv på et mørkt hav, med ledsagere som, med ett unntak, var ukjente for meg. (...) Siden denne visjonen har jeg alltid hatt innprentet i mitt sinn at Gud viste meg at han selv ville bli mitt kors. Men siden naturen min var full av redsel, viste Herren seg for meg en dag i en intellektuell visjon; jeg ble klar over hans nærvær, men så ham ikke. Han sa til meg: «Oliven og druen må gjennom martyriets presse for å gi sin saft. Det er denne veien alle mine venner må vandre.» Han la til: «Det er slik jeg vil ha deg» og han ble borte.

Selvbiografi

Alle nonnene i St. Josefs kloster i Avila (...) var redde for å se meg reise til et fremmed land, fullt av heretikere. Sorgen var stor i klosteret, for dette var et Gudshus hvor alle nonnene elsket hverandre og de var svært glad i meg, uten noen som helst fortjeneste fra min side. (...) En søster i vårt kloster sa til vår Guddommelige Mester: «Hvordan kan du ønske at denne Søsteren drar så langt bort?». Vår Herre svarte at det må bli slik og at det ikke var riktig å ønske noe annet. Da hun svarte at hun var redd for alt denne Søsteren ville lide, svarte Mesteren henne: «De som samler honning fra en bikube blir nok stukket, men de tar jo honning med seg.»

Selvbiografi

Jeg har sett Kristus, vår Herre, som påny gjennomgikk sin lidelse i dette riket. Man spyttet på ham, slo ham på kinnet og torturerte ham. Og som om han var bedrøvet over å måtte lide så ensomt, talte han til meg: «Hvilken brud ser sin brudgom lide, slik som du ser meg, og ikke ville ta opp [dette korset med] alle disse farer, for å trøste ham og gi ham litt lindring? Se, alle disse farer kommer ikke til å skade deg, men den trygghet de sier du ville ha sikret deg her, uten meg, blir farlig for deg».

Sjelens disposisjon i forhold til hennes reise til Frankrike

La oss glede fylt gå frem i Kristus og for Kristus. Hans majestet har ingen behov for vår tjeneste, så la oss ikke gi den i ond vilje, heller ikke forvente sin lønn på så kort tid som vårt liv varer. Vi har jo hele evigheten igjen.

Åndelige foredrag

Jeg har alltid funnet min største lykke i min stand som en legsøster. Riktignok hadde vår hellige Mor, i sin levetid, ønsket at jeg skulle motta svart slør og hun foreslo det for meg flere ganger. Men jeg nektet og sa at det ville volde meg stor smerte å måtte gi opp mitt kall. Da insisterte hun ikke. [Nå] bestemte våre overordnede at de skal pålegge meg å ta imot svart slør. Dette vekket nytt besvær og konflikt i min sjel. Jeg fryktet at det hadde vært feil å nekte å gi denne gleden til vår hellige Moder, å ta imot sløret av hennes hender, det som nå ble tvunget på meg av fremmede. (...) Herren viste seg for meg to eller tre ganger og trøstet meg (...) En gang sa an til meg på en mild og kjærlig måte: «Fatt mot, det kan ikke være annerledes».

Selvbiografi

Når det gjelder fattigdomsløfte, tror jeg at ingen som i sannhet er lydige kommet til å ha noe større problem med å overholde det. Det finnes nemlig ingen bedre tegn på om noen er fattig i ånden og ydmyk enn at hun er lydige. Denne dyden gir et særskilt vitnesbyrd om andre dyder. Den som er lydige, eier jo hjertets renhet og vil heller få befalinger enn å være fri. (...) Det forholder seg nemlig slik at de fattige i ånden verken elsker seg selv eller sin heder, verken er ute etter andres gunst eller etter å anses som gode. Det de ønsker er jo å fornekte seg selv helt og fullt for i større grad å etterligne ham som alene i sannhet er fattig i ånden, vår Herre Kristus.

Åndelige foredrag

En gang, i Pontoise, klaget jeg til vår Herre at jeg var fullstendig uskikket for den stillingen som ble betrodd meg. Jeg la frem for ham min fattigdom og sa at jeg var ikke mer enn et halmstrå. Og Den guddommelige Mester svarte meg: «Det er jo med et halmstrå jeg tenner en ild.» En annen gang (...) sa han: «Slik er det jeg vil du skal være, uten styrke eller kunnskap. Slik vil jeg kunne gjøre med deg som jeg vil, fordi de vise i denne verden med deres menneskelige fornuft ikke hører på meg, de tror at de vet alt.»

Selvbiografi

Så, mine kjæreste, la denne hellige Guds frykt bli en borg for oss, uten grenser når det gjelder å ha lave tanker om seg selv. Men vårt håp og vår kjærlighet må bli hos Gud, som hos en far som ikke blir forbauset over våre feil og vil at vi går til ham i kjærlighet som døtre, og i ærbødighet som til en far. Han vil ikke betrakte oss som slaver og sier jo: «Kom til meg, alle dere som sliter og bærer tunge byrder og jeg vil gi dere hvile».

Åndelige foredrag

Og om David sa at han kunne ikke la være å glede seg i nærvær av Paktens ark, på grunn av Ånden som fylte ham, så tror jeg at hver og en av oss har enda større rett til å si det, når vi ser våre søstre som ikke er en ark med lovtavler, men er Herrens egen ark. Han har jo laget seg et tabernakel i hjertet til hver og en av dem, hvor han skjuler seg hver dag. Denne innsikten må vekke i oss glede og kjærlighet til dem som vi omgås med, så vi ser på dem med vennlighet og respekt.

Åndelige foredrag

Jeg forlot Paris dagen etter årsdagen for Den helliges død. Selv om jeg ikke hadde noen lyst til å dra til Flandern, påtok jeg meg denne reisen og min sjel var fylt av trøst fra Gud. (...)

Siden ankomsten i Antwerpen (...) har jeg følt en brennende tørst etter sjelens frelse. (...) Ved å se Kirkens nød, opplever min sjel en intens iver. (...) Sjelen min ønsker virkelig ingenting for seg selv, den søker ene og alene sin Elskedes heder og ære. Derfor gjentar den om og om igjen: «Herre, gjør at alle kjenner deg, så alle kommer til å elske deg! Tillat ikke, min milde Mester, at sjelene skulle forbli uvitende om hvem du er!»

Selvbiografi

Den bønn jeg praktiserte på denne tiden innebar, noen dager, en bevissthet, ledsaget av en dyp ærbødighet, av et lys som var i min sjel. Alle mine sjelsevner var så gjennomstrålet av det, at de syntes å ikke ha noen eksistens utenom den som kom fra dette lyset. Det var ikke en visjon av Jesus Kristus slik jeg vanligvis så ham, heller ikke hans nærvær. Det var som om Den Allereiligste Treenighet bodde i meg. (...) Andre dager er min sjel som en silkeorm. (...) Med lignende mildhet og med samme stillhet holder sjelen på å spinne silke og gi til Gud det hun har fått fra ham. Etter den lille silkeormens eksempel, lukker hun seg i sitt indre som i en grav som adskiller henne fra skapningene og med øm kjærlighet som hun stadig øser fra sitt hjertes dybde, lengter hun etter å forlate dette liv. Døden er et sant liv for en slik sjel og hun skulle ønske å ha tusenvis liv for å kunne ofre dem til Gud. Alt [annet] blir til forstyrrelse og besvær for henne; ingenting kan tilfredsstille henne annet enn å gi sitt liv til den Elskede.

Selvbiografi

*La oss nyte hverandre, min Elskede,
la oss gå og skue hverandre i din skjønnhet
til fjellet og til høyden,
der det rene vannet strømmer opp.
La oss gå dypere inn i krattet.*

*Og så vil vi gå videre
opp til de høye grotter i klippen,
som er godt skjult,
og der skal vi gå inn
og smake granateplenes saft.*

*Der skal du vise meg
det min sjel har lengtet etter,
og der skal du siden gi meg
- du, mitt liv -
det som du gav meg denne andre dagen.*

hl. Johannes av Korset «Åndelig sang»